

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

34

ВЕСЛОК УСВЕННА ТИШЕЛСІЯ

RECTOR ACADEMIÆ LIPSIENSIS.

Siquam ter. Benedicta Trinitas in nostris templis, palatiis & tuguriis sibi debita gratiarum actionis hostias & libamina pro singulari quodam beneficio poposcit: uti omnes nobiscum uno corde & voce fatebuntur, in omni loco & tempore, Nomen Sanctissimi Numinis esse extollendum & devotè deprecandum; certè his turbulentis temporibus à quibus ejus rei sese offert: ubi DEUS pro immensâ suâ bonitate, sapientiâ & potentiâ perspicuè palam testatum fecit: quàm pretiosa coram oculis Domini sint Ecclesiæ suspiria, vota, lacryma: que hæcenus extinctionem, aut saltem mitigationem ultricium bellis flammarum efflagitarunt. Etenim cooperta erat totius ferè Misnia nostra facies crudeliter servientibus latronibus: personabat undiq; clamor & ululatus malefactorum veritatis hostium: oculos, & aures nostras fulgor armorum, turbarumq; clangor, & tormentorum tonitrua horribiliter timore & angustia implebant: furtiva, rapina, vincula, cades, plagia, & tot nomina criminum graviorum quotidie cum gemitu referebantur: quin & ipsa nostra Academia cum totâ civitate undiquaq; cingebatur flammis: adeo ut presentissimam mortem omnibus omnia minarentur. Ita Deus tam clandestinis, quàm manifestis peccatorum contumeliis exacerbatus ad ultionem decurrit. Decurrit quidem pro suâ Iustitiâ: attamen contentus maturâ respicientiâ, multisq; effusus precibus placatus, convocavit Angelos excubitores pro nobis; ac sordidissimam nostrâ vitæ partem purissimâ justitiâ veste, quam promeruit nobis Salvator æternum Gloriosissimus, contexit & obvelavit: vetuitq; verberibus, sputisq; Sardoniis dignos ulterius miserabiliter affligi. Quid tunc temporis vapulans tam à prisco natus Inacho dives, quàm pauper ab infimâ plebe, imò verò tota nostrâ patria tristis intrase misisset; quæsieritq; interdum animosior, licet languorem ex continuis vigiliis, curis & sollicitudinibus sat superq; senserit, non tam licet verbis effari, quàm cogitationibus assequi. At verò nos in inferis positos ad cælum retraxit is, qui solus potest omnia: ipse vultus multo marcescentes mœrore, imminentijsq; jamjam mortis presentissimo intuitu pœnè deturpatos traduxit ad hilaritatem: non aliter atq; lentas salices & lasso collo papaveræ novit idem refocillare. Nemo igitur nostrum tam perfricat ærit fronte: ut potius dolorem suum naturali convitio exoneret, quàm aperto ore testetur: nos tantorum malorum materiam, nos causam fuisse: & nihilominus tamen nos peccatores pro admirandâ & infinitâ DEI clementiâ in solidâ illâ cœlesti custodia inhunc usq; diem servari.

Cujus partem non exiguam tam animâ, quàm corpore percepit Præstantissimus atq; Eximius Dn. M. MATTHIAS Bucholdus, Facult. Philosph. Assessor dignissimus; qui non modò oculis usurpavit suis letissimam illam, & hoc nostro seculo incomparabilem victoriam, quam Ecclesiæ Christi à veritatis persecutoribus reportavit; sed etiam pro tempore ab ipsâ morte in cœlis triumphat. De cujus origine, vitâ, moribus, beatâq; analysi pauca more solito sunt recensenda potius, quàm ascitiâ pulcritudine verborum, veluti fuco quodam, depingenda: cum non sit levis insania, novâ luce suffundere non sine laude spectatum tot, tantorumq; ingenius virum. Natus est in urbe nostra in inclytâ Brandenburg: quod caput est totius Electoratus, cui nomen ipsa urbs dedit: ingressusq; banc lucem Anno 1604. a. d. 20. Novembris. Parentem habuit virum quondam Amplissimum ac Prudentissimum Dn. JOHANNEM Bucholdum, Reipubl. Brandenburgensis Consulem primarium: qui relicta hac mortalitate in veram emigravit vitam vix ipso ab hinc biennio: matremq; reliquit Fœminam Honoratissimam ANNAM, Viri Integerrimi Dn. JOACHIMI Schalen/ Mercatoris ibidem filiam: qua quomodo profusus lacrymis hunc sui Optimi Filii insperatum obitum sit prosecutura, nemo, nisi communi orbatus sensu, ignorare potest: cum vix coaluerit peccore perceptum vulnus ex desideratissimi Conjugis obitu. Ut autem prædictus Dn. Parens ejus vir erat in omni politiori literaturâ optimè versatus: ita quoq; paternæ indolis virum exemplar in Filio conspicatus, ab eodem unâ cum lacte materno veram virtutem, & præcipuè pietatem, ingenuasq; artes imbibere curavit: cui quidem dubitare in mentem non venit, quò minus ipse præceteris facile bonam suorum expectationem sustineret. Quæ opinio nullatenus fessellit optimos parentes. Nam ritè perceptis in Scholâ patriâ fundamētis doctrinæ Christianæ pleno gradu contendit ad penitus haurienda bonarum Artium & Linguarum studia: quarum aliquot specimina ibidem in primo ætatis flore cum omnium Bonorum applausu edidit: ut propterea non præter rem esse judicarent, qui aliquid de Ingeniis, eorumq; culturâ judicare poterant; si Magdeburgum, cujus, ô dolor, ô anxietas! nihil ferme, nisi nomen superest, mitteretur, uberiorèsq; in bene incepto studiorum cursu faceret profectus. Ubi quidem singulariter charus & acceptus fuit Clarissimo illi Dn. M. SIGISMUNDO EVENTO, tum ob bonitatem ingenii, tum ob egregiam singularemq; diligentiam, tum verò etiam quia ipsa probitas ex ejus oculis, vultu & oratione semper eodem tenore prominebat. Quæ certè causa fuit, cur Amplissimus ejus loci Senatus ultrò ipsi ante quadriennium Logices professionem offerret: quam etiam plenâ voluntate subiisset, nisi quid aliud Dn. Parens monuisset probè. Dimissus verò summâ cum gratiâ & Quæ ex Magdeburgensi Gymnasio, venit in hanc nostram Academiam Anno 1623. ex quo tempore ita se gessit: ut sine invidiâ laudem apud bonos Viros invenerit. Quanta enim curâ & contentione sectatus sit & studium Philosophicum & Theologicum, honorificè loquantur utriusq; inclytæ Facultatis Laudatissimi Proceres. Lectiones publicas quoq; nec supinâ negligentia, nec fastu supercilioso contempsit: sed in iis, qui limina publica præserunt discendi animo, non fuit postremus. Inde consecutus est uberrimos fructus; ita ut cum multo decore & gloria tam Baccalaureatus Anno 1625. quàm proximè sequenti Magisterii gradum reportavit: quem exornavit hucusq; publicis disputationibus, quas eximie præstitit: iisq; adjunxit varia Collegiorum privatorum exercitia ex universâ Philosophiâ. Hunc strenuum laborem, sicut umbra corpus, aliud decus est subsequutum. Nam communi suffragio summaq; gratulatione, præmissis duabus Disputationibus publicis ex vigore statutorum, electus est Assessor Facultatis Philosophicæ superiori anno: cui se totum probare contendit virtute & studio indefesso, ratus, abundè pulcrum & magnificum futurum, si non tam nomine, quàm re ipsâ illius Ordinis esse legitimum membrum, per quem res perstat litteraria. Neq; tamen huic uni studio ita fuit intentus: ut SS. Theologia omnem abjiceret curam; sed commune illud & aureum vinculum divina & humana Sapientia semper adamarit: cujus rei documento sunt evidentissimo doctæ, quas habuit, conciones, & collegia in super privata. Et quamvis ætatem inter experimenta non consumpsit, ne quid lateret in viribus lapidum, virgultorumq; uti Democritus consuevit: neq; etiam ad exemplum Eudoxi in cacumine excelssimi montis consenuerit; ut astrorum, cœliq; motus deprehenderet: tamen in demandatis operibus laborum fuit tolerantissimus; nec etiam Homericis adspexit oculis; quomodo, quantoq; cum successu studia tractarentur ab iis, quorum inspectionem sibi demandatam gerebat. Quod Dn. Hospes ejus, Vir Prudentissimus & Integerrimus Dn. GEDON Hanmann/ in hac urbe Senator meritisissimus liquidò attestatur unâ cum multis aliis viris Honoratissimis. Quàm modeste respexerit superiores; quàm placidè atq; humaniter cum equalibus vixerit; quàm laudabiliter in universum tractarit omnes; illud libenter sinimus præterfluere: ne in fastidium adducta videantur. Verbum DEI salutare illud animarum pabulum summo semper habuit in pretio: & sacrâ quoq; Synaxi usus est identidem: ultimò verò a. d. 4. hujus mensis: quo ipso die divinitus preparatus ad felicem & beatum ex hac vita discessum capit diarrhæam sentire; cui licet maturè consilia Medicorum, adhibitaq; varia remedia resistere gnæviter pertenderint; tamen vicit morbi malignitas, renuitq; cum ipso redire in gratiam: cum alijs statim anni partibus confisaretur cum malo hypochondriaco; donec ipsum 21. d. Sept. h. 9. vespert. e rebus mortalium Divina Clementia evocaret. atq; ascriberet cœlorum incolis: qui omnis doloris ac tristitiæ expertes de æternâ felicitate sibi gratulantur. Igitur quod mortalitati subiectum erat, corpus exanime Christiano ritu efferetur hodie hora III. ex prænominati Dn. Hospitis adibus in plateâ Nicolaitanâ; inq; Collegii Paulini circuitu, terra, communi omnium matris, usq; ad diem Resurrectionis demandabitur: ad cujus deductionem ut cives Academici frequentes consuant, seriò mandamus & hortamur. PP. Lipsiæ, 24. Septemb. Anno M. DC. XXXI.

LIPSIÆ, Imprimebat GREGOR, Nisch.

BECKLOK VON DEWINE

RECTOR ACADEMIÆ LIPSIENSIS.

Siquam ter-Benedicta Trinitas in nostris templis, palatis & tuguriis sibi debita gratiarum actionis hostias & libamina pro singulari quodam beneficio poposcit: uti omnes nobiscum uno corde & voce fatebuntur, in omni loco & tempore, Nomen Sanctissimi Numinis esse extollendum & devotè deprecandum; certè his turbulentis temporibus à quibus eius rei se offert: ubi Deus pro immensa sua bonitate, sapientiâ & potentia perspicuè palam testatum fecit; quàm pretiosam oculis Domini sint Ecclesie suspiria, vota, lacrymæ: quæ batenus extinctionem, aut saltem mitigationem ultricium belliflammarum efflagitarunt. Etenim cooperta erat totius ferè Misina nostræ facies crudeliter sa-

gationem ultricium belliflammarum efflagitarunt. Etenim cooperta erat totius ferè Misina nostræ facies crudeliter sa-

gationem ultricium belliflammarum efflagitarunt. Etenim cooperta erat totius ferè Misina nostræ facies crudeliter sa-